

R 1316
Viladran 25 agost 1940 —

SALVADOR MILLET I VILLA

BALMES, 242, 4.T

BARCELONA

Volgut amic Pujol. Tremp.

A un degut temps vaig rebre la seva carta del 29 de Juliol, estant encara a Barcelona. Des que voste' va sortir, vaig amparar molt aquelles converses diàries referents a les tragèdies que vivim, tant que fins el 4 d'aquest mes, data que vaig pujar a Viladran, vaig rodar per Barcelona com una boia perduda. Als primers dies encara anaba al Orfè, però estava buit. Ni un Mabres, ni un Bosca, el dos filòsofs com jo, capassos d'atabalar en poques paraules l'esperit més pacient. Els buscaba exprosís per a fer penitència de les meves culpes d'haver atabalat tantes negades a voste'. Sense arrepeniment i sense penitència no hi ha perdó de Déu. Però el bo del Sr Pujol jo crec que m'perdona sense ni això. La seva carta, tant bella i tant extensa m'ha fet l'efecte de la seva absolució.

Perquè he trigat tant a contestar-la? Ben bé no ho se pas. Quan era a Barcelona pensaba fer-ho des de Viladran. Al ser aquí, tant enfeïnassat tot el dia en el meu jardí, pensaba fer-ho al primer dia de pluja, reclus en un quartet que tinc a les golfes. Però com que la pluja no ve, per fi agafat avui la ploma per escriure-li, però Déu meu, sense una idea ni una emoció que valgui la pena de ésser escrita ni llegida. Si voste' fos aquí, del dialèct i de la fe en la seva bondat, si mes no, alguna filosofia en brollaria.

De la gran guerra en tinc molt poques notícies. Sols llegeixo el Correo Catalán. Finc encara confiansa que per tot el pròxim Setembre veurem aconter-

ments, decisius, però si no es així, tornaré a la opinió de que la guerra serà llarga i que tots en patirem les conseqüències.

La qüestió de les subsistències es la cançó de cada moment. Si a Barcelona es tenen un ull de la cara i a Trempe dos, aquí en costen quatre i a quatre no hi arribem. Sembla com si tot hom tingués por de patir fam durant el pròxim hivern. Tot s'acaba com per art d'encantament sense reparar en preus. Generalment no tenim pa. Aquesta situació es agreujada per una colònia acomodada, la majoria de la qual sembla que munyixi be les vaques. En aquests, empresari del Liceu, també figura ara entre 'ls rics i disbauxadors de la colònia; s'ha comprat una torra per 14.000 duros, que naturalment ara en costaria molts més. Constantment organitzen festes, cares i balls i altres monades. Viuen. Però quin diantre de gust s'hi pot trobar en aquella vida?

Nosaltres amjorem altres temps. Jo he estat molts dies empioeat de resultes de una orticaria rebeca i encara no estic be del tot.

Recorts molt afectuosos de part nostra per vosté i la seva esposa, esperant poder tenir el gust de veure'ns aviat a Barcelona amb salut i major optimisme que avui.

Sen,

J. Miler.

